

til svare, at det har jeg slet ikke sagt, thi Højesteretsdommen afgør intet om den Sag. Men jeg har sagt: efter alt, hvad der er forefaldet. Det kan ikke nægtes, at medens Højesteret har vist selve de teologiske Spørgsmaal langt fra sig, har hele denne Sag givet Anledning til, at der er kastet saa stærkt Lys over disse Spørgsmaal, at man dog fornøftigvis ikke længere kan være i Tvivl om, at i hvert Fald overvejende Dele af den danske Folkekirke mener, at Arboe Rasmussen ikke er i Overensstemmelse med dens Lære, og vilde finde det forargeligt, hvis han blev paatvunget selv et Mindretal indenfor en Sognemenighed.

Jeg har saa til syvende og sidst kun en Bemærkning til den ærede sidste Taler (Dahl), som i Overensstemmelse med et herværende Blad fandt en Slags Modsigelse i, at man fremhævede det biskoppelige Embedes Betydning, mente, at Afgørelsen burde ligge hos Biskopperne, og saa samtidigt udtalte en vis Mistillid til de 7 nuværende Indehavere af Bispembederne. Jeg ser ikke deri den mindste Modsigelse. Man kan godt mene om denne eller hin Sag, at den principielt henhører under Statens Afgørelse, og dog mene, at de tilfældige nuværende Indehavere af Statens Embeder er meget slette Bestyrere af Statens Sager.

Andreasen: Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) udtalte for lidt siden sine Tvivl om, hvorvidt Pastor Arboe Rasmussen med fuld Ret sidder som Præst i Skibsted og Lyngby. Denne Udtalelse giver mig Anledning til at spørge det ærede Medlem, hvorledes han mener, at Pastor Helweg i Idestrup, der jo er under Tilsyn af Biskop Wegener — et Navn, der staar i nøje Forbindelse med denne Sag —, sidder i det. Samme Pastor Helweg anraabte i 1906, da det kirkelige Udvalg arbejdede, dette Udvalg om, hvis der var nogen Rest af Menneskelighed hos disse Folk, at hjælpe Præsterne til en menneskeværdig Frihed. Og under Arboe Rasmussen-Sagen spurgte han offentlig i Pressen: Hvorfor har I ikke indstævnet mig for Domstolene, hvorfor har I ikke taget mig og mange andre, der tænker og mener ligesom Arboe Rasmussen, med ind under den samme Sag? Jeg spørger det ærede Medlem fra Ringkøbing: Hvordan tror det ærede Medlem, at Tilsynsforholdet, det embedsmæssige Forhold og det rent kristeligt-religiøse Forhold er og kan være mellem Biskop Wegener og Pastor Helweg,

som er Præst i samme Stift, hvortil Arboe Rasmussen ønskes sendt hen?

Jeg skal ikke fordybe mig i den religiøse Side af denne Sag, jeg vil blot sige til det ærede Medlem (J. C. Christensen), at det Standpunkt, mit Parti har taget til denne Sag, efter min Mening er det rigtige: at vi gaar saa lempeligt som muligt hen over det foreliggende Spørgsmaal, ikke alene i Erkendelsen af, at Religionen bør være en Privatsag, men ogsaa i Erkendelsen af, at man ikke her i Rigsdagen saa lidt som i Landets Højesteret kan træffe Afgørelse i Tros- og Lærerspørgsmaal. Det ærede Medlem har kritiseret Biskopperne. Jeg forstaar ikke den Kritik. Jeg kunde have forstaaet, hvis han havde sagt: det er en Skændsel for den danske Menighed, at disse Biskopper fører Spørgsmaalet om Forstaaelsen af de tre Trosartikler frem til Afgørelse ved en juridisk Domstol. Jeg tror, der er overmaade mange virkelig religiøse Mennesker, der fandt det som værende noget af en Gudsbespottelse, det, der foregik for Landets Højesteret i de Dage, selv om det var dygtige og ogsaa alvorlige Mænd, der førte Sagen for Rettens Skranke, og ogsaa dygtige og alvorlige Mænd, der skulde dømme i den. Til sidst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at naar han forleden udtalte sig indigneret over, at et radikalt Blad havde beskyldt ham for at drive Politik i denne Sag, saa begriber jeg ikke, at en Mand med den politiske Erfaring og den politiske Uddannelse, som det ærede Medlem har, kan komme med en saadan Udtalelse et Øjeblik efter, at han har sagt, at denne Sag burde forelægges Vælgerne, den burde være Genstand for et Valg. Jeg synes, at hvis det ærede Medlem vil Kirken vel og Kristendommen vel, skulde han ikke forelægge det Spørgsmaal for Vælgerne, hvorvidt man skal tro paa Jomfrufødselen eller ej.

Kirkeministeren (Povlsen): Maa jeg kun til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) sige, at han har Ret i, at Højesteretsdommen ikke har draget Grænsen for, hvad der er evangelisk-luthersk. Og jeg tror, det var meget godt, at Højesteret ikke gjorde det. Jeg vil tilraade det ærede Medlem heller ikke at prøve paa at trække disse Grænser op. Jeg tror, at han vilde komme meget uheldigt fra det, om han forsøgte det. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde ikke i mindste Maade rokket ved hans Opfattelse af Højesteretsdommen. Jeg beklager det,